

HALKIN KURTULUŞU

HALKIN KURTULUŞUNUN ILAVESIDIR. PARA ILE SATILMAZ

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Adana halkı GENEL GREVE hazırlanıyor

- SIKIYÖNETİM DE SÖKMEYECEK, UDHD VE SOSYALİZM ZAFERE ULAŞACAK
- KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK
- TEMEL VE GÜNLÜK TALEPLERİMİZİ GÜÇLÜ BİR ŞEKİLDE HAYKIRMAK, GERİC-LİĞİN SALDIRILARINI BOZGUNA UĞRATMAK İÇİN GÜÇLERİMİZİ BİRLEŞTİRELİM
- DEVRİMCİ VE DEMOKRATLAR, İŞÇİ VE EMEKÇİ KİTLELERİN MÜCADELESİNİ DESTEKLEYELİM.

İŞÇİLER, TÜM ÇALIŞANLAR, EMEKÇİ HALKIMIZ !

Başta fabrikalarından boşalan işçi sınıfı olmak üzere emekçi kitleler, 29 Eylül'de Adana'da faşist diktatörlüğe, onun sıkıyönetimine ağır bir tokat attı. Egemen sınıflar ve onların ordusu, polisi, sıkıyönetimi, MİT'i, MHP'si, tüm gericiler, zalimler 29 Eylül'de Adana işçi sınıfı ve emekçi halkının ayağa kalktığını görünce korkuyla titrediler.

Adana işçi sınıfı ve emekçi halkından, onların gittikçe yükselttikleri mücadeleden Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin, devrimcilerin, demokratların, öğrenecekleri çok şey var. Yarın Adana eylemleri başka yerlerde daha çok tekrarlanacak. Yalnız tekrarlanmakla da kalmayacak, yeni ve daha gelişmiş, daha üst mücadele biçimleri ortaya çıkacak. Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri bugünlere hazırlanmalı, ileriye doğru yürüyüşlerinde yollarını aydınlatacak bütün deneylerden dersler çıkarmalı, öğrenmeli ve öğrendiklerini uygulayarak, daha ileriye giderek başka yerlerdeki sınıf kardeşlerine ve müttefiklerine de öğretmelidirler.

Adana'da işçiler ve emekçiler, burjuva-feodal devletle, sıkıyönetimle karşı karşıya geldiler. Mücadeleleri tek tek fabrika ve işletmelerin sınırlarını aşarak genelleşme eğilimini ortaya koydu. Onların barikatlar kurarak yürüttükleri mücadeleler, sokak çatışmaları vb. tüm gericilerin, onların sıkıyönetiminin yüreğine korku saldı. Adana işçi ve emekçileri şimdi de bütün fabrika ve işletmelerde, dükkanlarda, okullarda vb. genel grevle ilgili olarak tartışıyorlar. GENEL GREV'e hazırlanıyorlar.

ADANA'DA GERİCİLİĞİN, ONLARIN SIKIYÖNETİMİNİN YÜREĞİNE KORKU SALAN NEYDİ?

Bu, tüm Adana'yı "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Sıkıyönetim de Sökmeyecek" sloganlarıyla çınlatan işçilerin, emekçilerin, halk gençliğinin birleşmiş gücünden, yükselttikleri kararlı, korkusuz mücadeleden başka bir şey değildi. Yalan üzerine yalan söylerken bile, Adana'nın bir süre için devlet güçlerinin kontrolünden çıktığını itiraf eden sıkıyönetim komutanını çılgına çeviren güç, bu güçtü. Bu gücün ayağa kalkması karşısında, o, gerici devletin sıkıyönetiminin çalışamaz hale geldiğini kabul etmek zorunda kalmıştı.

Bugün gerek Türkiye'de gerekse sınıf mücadelesinin en fazla ilerlediği ve en sert biçimiyle sürdüğü Adana'da işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin daha mücadelenin başlangıcında olduğu açıktır. Alınacak daha çok yolumuz var. Hedefimiz, UDHD yolundan geçerek sosyalizmi kurmak, sömürü ve zulüm düzenini kökünden yıkmaktır. Bu bir iktidar mücadelesidir. İşte biz bu hedefe uygun olarak hazırlanmalı, güçlerimizi birleştirmeli ve biriktirmeliyiz.

1 Mayıs 1979'dan bu yana Adana'da gelişen olaylar, gücümüzü birleştirdiğimizde önümüzde hiçbir gerici barikatın duramayağını gösteriyor. Mücadeleyle, grevler ve direnişlerle birçok hakkımızı aldık. Kırılan grev ve direnişlerimiz eksikliklerimizi gösteriyor, gücümüzü daha iyi birleştirip, kullanabilmemiz için bizi eğitiyor. Adana işçi sınıfının mücadelesi böyle gelişti, gelişiyor. Onlar, ülkemizin devrimci komünist partisinin önderliğinde kendi deneyleriyle de pişerek ilerliyorlar.

Öte yandan Adana'da işçi ve emekçi kitlelerin yükselen mücadelesi karşısında gericilik, onların devleti, sıkıyönetimleri daha bir azgınlaştı. Bu bir kuraldır. Devrim gelişirken, karşı-devrim de saldırganlaşır. Adana'da 29 Eylül'den sonra bu yaşandı, yaşanıyor. Ama yine kural olan bir başka şey: bu saldırganlığın eninde sonunda para etmeyeceği, kitlelerin mücadelesinin başarı kazanacağıdır. Adana'da 29 Eylül'den sonra bu da yaşandı, yaşanıyor. Sıkıyönetim vur emirleri çıkardı, çalışanların üzerine savaş birlikleri sürdü, mahallelerde avcı kolları dolaştırıyor, başka illerden onbinlerce kişilik yeni takviye birlikleri getirtti. Ama mücadeleyi durdurabildi mi? Durdurabilecek mi? Hayır. Yine hayır...

ADANA'DA MÜCADELE NELER ÖĞRETİYOR?

Sıkıyönetim kendi kendini teşhir ediyor. Ordusu, polisiyle devlet, emekçi halkın düşmanı olduğunu, görevinin emekçi halkın mücadelesini bastırıp ezmek olduğunu bize kendisi anlatıyor. Eskiden devletin, ordunun vb. "tarafsız" olduğu masallarını çok dinledik. Daha önceleri, Adana'da fabrikalara, mahallelere, okullara vb. saldıranlar genellikle MHP'li, ÜGD'li sivil faşist çeteler olurdu. Bugün yükselen devrimci mücadele onları Adana'dan söküp atınca, işçi ve emekçi halkın karşısında sıkıyönetim yer alıyor; egemen sınıfların resmi faşist çeteleri, polis, jandarma, düzenli ordu birlikleri şimdi artık esas saldırı gücünü oluşturuyor. Sıkıyönetim, hemen bütün grevlere fiilen müdahale ediyor. Bossa işçilerine kudurganlıkla saldırdı. Sıkıyönetim güçleri servisten indirdikleri işçilere duvar yazılarını sildirmeye çalışıyorlar. Tekel'i tanklarla, kariyerlerle çevirdiler. Gün geçmiyor ki fabrikalarda işçilerin dolapları aranmasın.

Mahallelerde durum farklı mı? Hayır, sıkıyönetim bu-ralarda da işçi ve halk düşmanı yüzünü açığa vuruyor. Artık emekçi halkı aldatamayınca yüzünü gizleyemez oldu. Kitleler onun terörünü, zulmünü her geçen gün daha yakından tanıyor; sıkıyönetimin komprador-feodal sınıfların, onların devletinin bir saldırı aracı olduğunu daha iyi anlıyorlar. Evleri gece yarıları basıp, didik didik arayan, mahalleliyi keyfi olarak gözaltına alan, kadınlara, kızlara sarkıntılık eden, işçi ve emekçilerin yükselen mücadelesini zorbalıkla bastırmaya çalışan sıkıyönetim can düşmanımızdır. O, hastaneleri işgal edilen sağlık emekçilerinin, dükkan duvarlarında yazı olan esnafların, ihbarcılığı reddeden PTT emekçileri ve öğretmenlerin, devrimci gençliğin de can düşmanıdır.

Saldırıyor, saldırıyor. Emirler yayınlıyor, yolları kesiyor, vuruyor, tutukluyor, işkence ediyor. Grevler, direnişler, gösteriler, halk hareketi sıkıyönetimin düşmanı. Sıkıyönetim de bizim düşmanımız. O, MHP ve ÜGD ile MİT ve Kontr-gerilla ile iç içe çalışıyor. Bütün bu, gizli-açık resmi-sivil faşist güçler kitlelere birlikte saldırıyorlar. Emperyalistlerden güç alan, komprador-feodal sınıflara dayanan bu gerici faşist örgütlerin tümü bize düşman, biz onlara düşmanız. Bu durum, Adana'da açık-seçik ortaya çıktı, iyice görünür oldu.

SIKIYÖNETİM NEDEN İLAN EDİLDİ? NİÇİN SALDIRIYOR?

Hakim sınıflar diğer araçlarla, MHP ile ÜGD ile, olağan "güvenlik" kuvvetleri ve tedbirleriyle kitle mücadelesini bastıramadı. Krizin yüklerini emekçi kitlelerin sırtına yıkmak için sıkıyönetime ihtiyaç duydu. Zamlara, hayat pahalılığına, işten atılmalara, ücretlerin yerinde saymasına karşı emekçilerin hoşnutsuzluğu ve hoşnutsuzluğun grevlere, direnişlere, devrimci mücadelenin gelişmesine yol açması, sıkıyönetimi gündeme getirdi. Mücadelemizi bastıramayan, hakim sınıflar, sıkıyönetime başvurdu. Ücret artışı istekleri karşısında onu buluyor. Zamlara karşı çıkıyoruz, karşımıza sıkıyönetim çıkıyor. Burjuvazi, işçi çıkarmak için yardımına sıkıyönetimi çağırıyor. Örneğin Çukobirlik'te burjuvazi, sıkıyönetimin desteğiyle her gün beşer onar işçiyi sokağa atmaya çalışıyor.

Gericiliğin, başta gelen yardakçıları ise sendika ağalarıdır. Faşist, reformist, revizyonist sendika ağaları, mücadeleci işçileri ihbarlayarak, işten atılmalara zemin hazırlayıp, yardakçılık ederek, grevleri, direnişleri kırmaya, işçilerin birliğini bölmeye çalışarak burjuvazinin ve sıkıyönetimin yardımına koşuyorlar. Onlar, kendi aralarında ve burjuvaziyle anlaşıp, sıkıyönetimi de arkalarına alarak, fabrikalarda "yetkili" olduklarını ilan ediyor, gizlice toplusözleşmeler yapmaya çalışıyor, krizin yüklerinin işçi sınıfının sırtına yıkılmasına aracılık ediyorlar. İrade Beyanı güldürüsü, burjuvazi ve onun mahkemeleriyle, sıkıyönetimiyle ortaklaşa düzenledikleri bu işçi düşmanı tertip, onların işçilerin sendikal özgürlüğünün ve genel olarak işçilerin düşmanı olduklarının kanıtıdır. Bütün bu yüklendikleri görevler ve bölücü çabaları sonuç vermeyince, patlayan direniş ve grevleri, her türlü işçi eylemini kırmada burjuva sendikacıların burjuvazinin ve sıkıyönetimin doğrudan bir gücü oldukları Adana'da açıkça görüldü. Direnişler ve 29 Eylül eylemi bu grev kırıcı burjuva uşaklarına da doğrudan yöneldi.

Burjuvazinin, burjuva-feodal devletin, sıkıyönetimin bir başka yardakçı ve destekçileri her türden revizyonistlerdir. Onlar, grev ve direniş kırıcılığından, ihbarcılığa, kitleleri aldatıp pasifize etmeden doğrudan zorbalığa kadar her yolla emekçi halkın karşısında yer alıyorlar. Adana'da 29 Eylül'de TKP uzantısı İGD'lilerin hileyle direnişi kırmaya çalışmaları bunun bir kanıtıdır.

29 Eylül barikatları bütün bu gericilere karşı kuruldu. Mücadeleyi ezemediler, ama terörü yoğunlaştırdılar. Tek tek direnişler bunları hedefliyor ve çoğu da başarı kazanıyor. Grev ve direniş komitelerinin kurulduğu, işçi ve emekçilerin birliğinin sağlandığı eylemler ezilemiyor. Ama hakim sınıfların, onların sıkıyönetimlerinin, faşist devletin tüm güçleri ve destekçileriyle yürüttükleri saldırılara biraraya getireceğimiz daha büyük güçlerle cevap vermeliyiz. Gericilik güç toplamaya çalışıyor. Ona bu fırsatı vermeyelim. Silahların gölgesinde yapılması planlanan toplusözleşme hesaplarını, gelecek yeni zamları, hayat pahalılığını, devalüasyonları, hakim sınıfların yeni ekonomik ve siyasal saldırılarını yere çalmaya hazırlanalım. Bu saldırıları, her alanda hayatın faşistleştirilmesini önleyecek olan bizim birleşik gücümüz ve mücadelemiz olacaktır. Birlik ve dayanışmamızı sağlamlaştıralım. Bütün işçilerin ve emekçilerin birleşik mücadelesini örgütleyelim. Bu bir GENEL GREV olabilir. Adana işçileri ve emekçileri böyle düşünüyorlar, bütün fabrikalarda genel grev üzerine tartışıyorlar, ona hazırlanıyorlar.

GENEL GREV, yalnızca toplusözleşmelerde kazanılan başarıları perçinlemekle, ücret artışları için zemin hazırlamakla kalmayacaktır. O, yalnızca hakim sınıfların ve sıkıyönetimlerinin saldırılarını geriletmekle de kalmayacaktır. GENEL GREV, faşist diktatörlüğe karşı, mevcu sömürü ve zulüm düzenine karşı yürütülen mücadeleyi de kolaylaştıracak, onun önünü açacaktır. Sosyalizme giden yol, emekçilerin örgütlü mücadelesinden, birliğinden geçer. GENEL GREV, örgütlülüğümüzü, mücadeleci birliğimizi pekiştirecektir. İktidar mücadelemiz böylelikle pekişebilir. Sosyalizme giden yolda kurulacak, işçilerin, köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğüne ancak grevlerden, direnişlerden, genel grevlerden geçilerek ulaşılabilir.

Öyleyse, Adana işçi sınıfı ve emekçilerinin mücadelelerinden öğrenelim, onların elde ettikleri deneylerden yararlanalım. GENEL GREV hedefine yönelelim. Birliğimizi, ve dayanışmamızı güçlendirerek direniş komitelerimizi kurmaya çalışalım. Grev ve direniş kırıcılarını aramızda barındırmayalım.

TÜM İŞÇİLER, EMEKÇİLER !

Tarım işçileri yarı proleterler, köylüler, esnaflar, öğretmenler, PTT'ci sağlıkçı tüm memurlar, gençler, bütün halk !

* Sıkıyönetimin kaldırılması,
* MHP, ÜGD, MİT ve Kontr-gerillanın dağıtılması,
*Zamların geri alınması için;

Tüm fabrikalarda, işyerlerinde, çiftliklerde, mahallelerde, okullarda, dükkanlarda direniş bayraklarını aynı anda kaldırmaya, GENEL GREV'e hazırlanalım.

Tüm emekçiler, fabrikalarımızı, işyerlerimizi, mahallelerimizi sağlamlaştıralım. Karşı-devrimci saldırılara karşı onları püskürtmek için hazırlanalım.

DEVRİMCİLER, DEMOKRATLAR

İşçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesiyle birleşin, Faşizme karşı ileri atılalım. Güçler birleşmelidir. Özellikle Devrimci Yolcular, komünistlerle eylem birliği yapmalı, keskinleşmekte olan sınıf mücadelesinin gerektirdiği sorumlulukla davranmalıdır.

Birleşik mücadele zafere ulaşacaktır.

DSM Adana işçi sınıfının mücadelesine yeni bir ruh getirdi

Geçmiş yıllarda çeşitli işkollarında her soydan sendika ağası ve patronlar sıkı bir işbirliği içinde Adana işçilerini ezdiler. Öyleki yıllardır fabrikalarda ömür çürütmüş, emekli yaşına gelmiş işçiler bile asgari ücret düzeyinde bir ücret alıyorlardı.. İşçilerin her başkaldırma girişimi patron-sendika ağası-polis ittifakında eziliyordu. Artan hayat pahalılığı ve kötü iş koşulları işçileri iyice bunaltıyordu. İşçiler çeşitli burjuva sendikalar arasında mekik dokuyarak kurtuluş arıyorlar, ama bir türlü içinde bulundukları duruma çözüm bulamıyorlardı.

1979 başlarında, proleter devrimcilerin Adana'da da DSM'leri örgütlemeye başlamasıyla işçi sınıfı mücadelesini ilerletecek yeni bir olanağa sahip oldu. DSM'nin mücadeleci çizgisi ve savunduğu talepler, işçilerin içlerinde duydukları ama bir türlü bir araya getiremedikleri şeylerdi. DSM'nin işçi sınıfının sendikal birliğini gerçekleştirmek için savunduğu talepler, yasalara rağmen bir eylem çizgisi benimseyen anlayışı, bütün burjuva sendikalara karşı devrimci bir alternatif olarak öne çıkması işçilerin DSM'lere sarılmasını, onun çağrılarını uygun davranmasını getirdi.

DSM'lerin Adana'da örgütlenmeye başlamasının üstünden henüz 9 ay gibi kısa bir dönem geçmiş olmasına karşın, DSM'ler işçilerin haklı bir güven ve desteğini kazandı. İşçiler, bir çok işyerinde onun çağrılarına kulak verdiler, DSM saflarında örgütlenerek patronları ve sendika ağalarını dize getirdiler.

DSM'ler, bugüne kadar uygulanagelen, toplu sözleşmeleri patronlarla sendika ağaları arasında danışıklı döğüşe çeviren toplu sözleşme düzenine müdahale ettiler. Bu anti-demokratik gerici sisteme karşı çıkarak, toplu sözleşme taleplerinin işçiler tarafından tespit edilmesini, toplu sözleşmelerde işçi temsilcilerinin de hazır bulunmasını, imzalama aşamasına gelen sözleşmelerin işçilerin onayına sunulması gibi isteklerle mevcut sistemi alt üst ettiler. Böylece sendika ağaları ile en geri işçiler arasına bile bir çizgi çektiler. DSM'ler ayrıca, Pak Deterjan, Kadirbeyoğlu inşaat, Ceyhan Çırçır işyerlerinde taraf bir sendika olarak toplu sözleşme imzaladılar. Dahası DSM'ler; sendikal eylemi yasalar ve ekonomik mücadelenin dar sınırları içine hapsetmeye çalışan burjuva sendikacılık anlayışları karşısına, yasalara rağmen bir mücadele ve işçi sınıfının ekonomik ve siyasi mücadelesinin birleştirilmesi zorunluluğu gerçeğini koyarak sendikal eylemin kapsamını genişlettiler.

DSM'ler her soydan sendika ağasının işçi sınıfı içinde patronların uzantısı olduğunu ortaya koyarak, işçileri patrona ve sendika ağalarına karşı birleştirmeye, onları sınıf çıkarları temelinde DSM çatısı altında sendikal eyleme çekmeye çalıştı. Burjuva sendikaların özünde birbirinden farklı olmadığını ortaya koyarak, burjuva sendikalar arasında git gel anlayışının karşısına dikildi. İşçilerin gerçek sendikal birliğinin ancak DSM'lerde, sınıf sendikalarında gerçekleşebileceğini ortaya koydu.

DSM'ler bir yandan ileri sürdüğü taleplerle, bir yandan düzenledikleri seminerler, bildiriler, broşürler vb. ile işçileri kendi sınıf çıkarları doğrultusunda eğitmeye çalıştı.

DSM'lerin sınıf sendikacılığının devrimci tezlerini sınıf içinde yaygınlaştırmaya başlamasıyladır ki; mücadeleci Adana işçileri daha birlinçli bir çizgi izlemeye, her geçen gün birlik ve dayanışmalarını artırarak patronların, sendika ağalarının, sıkıyönetimin karşısına daha büyük bir kararlılıkla dikilmeye başladılar.

DSM'ler, Mensa, Çukobirlik, Bossa, Poli Deterjan, Ceytaş, Marsa başta olmak üzere son beş ayda Adana işçilerinin baş vurduğu 40,000'e yakın işçinin katıldığı, otuzu aşkın direnişin başarıya ulaşmasında önemli bir rol oynadılar. Mücadelenin devrimci bir çizgide yürütülmesi için büyük çaba harcadılar.

Kısaca söylemek gerekirse; kitlelerin kabaran öfkelerine DSM'nin çabaları da katılınca işyerlerinde patronlar ve sendika ağaları tarafından büyük bir gayretle sürdürülmeye çalışılan "çalışma barışı" bozuldu. İşçiler kendilerini tutan zincirlerden boşandılar. Bu da Adana işçi sınıfının mücadelesinin bugünkü boyutlara varmasında önemli bir katkı oldu. DSM'nin mücadele anlayışı işçi sınıfı eylemine yeni bir itiş kazandırdı.

Adana işçi sınıfının mücadelesinde bir dönüm noktası: 1 Mayıs 1979

Bütün ülkede olduğu gibi, Adana'da da 1 Mayıs 1979 işçi sınıfı ve emekçi halkı için gerçek bir mücadele günü oldu.

Sıkıyönetim Komutanlığı Adana'da 1 Mayıs gösterilerini yasaklamıştı. Bununla da kalmamış, 1 Mayıs yaklaştıkça baskı ve terörü iyice artmış, 1Mayıs'da gösteri düzenlendiği takdirde göstericilere ateş açılacağını ilan etmişti.

1 Mayıs'a gelindiğinde öyle bir ortam doğmuştu ki; 1 Mayıs gösterilerinin yapılıp yapılmaması, mücadelenin ilerlemisinde belirleyici bir rol oynayacaktı. Ya sıkıyönetime rağmen gösteri yapılarak sıkıyönetime bir darbe vurulacak, ya da gösterilerden vazgeçilerek sıkıyönetimin eline mücadelenin ezilmesi için önemli bir koz verilecekti.

Faşist diktatörlük, onun sıkıyönetiminin niyetlerini önceden tesbit eden proleter devrimciler bütün nisan ayı boyunca 1 Mayıs'ın herşeye rağmen kutlanması için yoğun bir çaba sarfettiler. Fabrikalarda, semtlerde, kahvelerde 1 Mayıs 1979'un kutlanmasının, Adana'da kutlanmasının önemini anlattılar.

Reformcuların, revizyonistlerin ve her çeşit oportünistlerin, mücadeleyi engelleme, yılgınlık yayma çabalarına rağmen Adana'nın yiğit işçileri ve emekçi halkı, proleter devrimcilerin ne dediklerini anlamıştı. 30 Nisan günü (1 Mayıs tatil olduğu için) Çukobirlik iplik ve yağ fabrikası işçileri, yemekhanede toplanarak, konuşmalar, marşlar ve sloganlarla 1 Mayıs kutlamalarını başlattılar. 1 Mayıs günü ise, çoğunluğu işçi olan 1000'in üstünde bir kitle sıkıyönetimin tüm tehdit ve saldırılarına rağmen 1 Mayıs'ı kutladı.

Bu reformcular ve revizyonistler tarafından, yenilmez, dokunulmaz, karşı gelinmez bir güç olarak tanıtılmaya çalışılan sıkıyönetime atılan ağır bir tokattı Tokatın etkisiyle sıkıyönetim yüzündeki "demokratiklik, ilericilik" maskesini atarak sağa sola saldırmaya başladı. Ama her saldırısı kendisi için yeni bir tokat oldu. Başta işçiler olmak üzere Adana emekçi halkı sıkıyönetime karşı gittikçe artan bir güçle direnmeye ve mücadele etmeye başladı.

1 Mayıs öncesinde, yemek boykotu, işi yavaşlatma gibi pasif direniş biçimleri ile sürdürülen mücadele, 1 Mayıs'ın yasa zincirlerini ve sıkıyönetim tabusunu kırmasıyla birlikte, aktif direnişlere dönüştü. Direnişler, grevler, sokak gösterileri, polis ve sıkıyönetim kuvvetleriyle çatışmalar birbirini izledi. 1 Mayıs'tan bugüne; sıkıyönetim, polis ve patronların , sendika şeflerinin bütün ezme çabalarına rağmen Adana işçi sınıfı 30'u aşkın direnişle sıkıyönetim ve faşist diktatörlüğe darbe üstüne darbe vurdu.

Proleter devrimciler mücadelenin en ön safında yer aldılar

Adana'lı proleter devrimciler, proleter devrimci hareketin; "proleter devrimciler sınıf mücadelesinin en ön safına" çağrısına uyarak, semtlerde, fabrikalarda, okullarda, her yerde, mücadelenin her alanında (ideolojik, siyasi, ekonomik) en ön safta yer aldılar. Mücadelenin daha bir üst düzeye çıkması için çaba harcadılar.

Proleter devrimciler, bir yandan kitleleri kendi talepleri etrafında birleştirip, faşist diktatörlüğe, sıkıyönetime, sivil faşist çetelere, patronlara karşı seferber etmeye çalışırken, bir yandan da, kitleler içinde yılgınlık yaymaya çalışan reformcuların ve revizyonistlerin halk düşmanı niteliklerine teşhir etti. Onları kitle mücadelesinin dışına atmaya çalıştı. Küçük burjuva siyasi hareketlerin sallantılı, kararsız tavırlarına karşı durdu, onları daha tutarlı bir çizgiye çekmeye çalıştı.

Semtlerde, yükselen anti-faşist mücadelenin en önünde yer alan proleter devrimciler, faşistlerin semtlerden sökülüp atılmasında, semt halkının sıkıyönetim terörüne karşı direnişinde anti-faşist mücadelenin en önünde yer aldılar.

Daha sıkıyönetim ilan edildiği günden itibaren "Sıkıyönetime Hayır." şiarıyla, sıkıyönetimin kaldırılması için mücadeleye atılan atılan proleter devrimciler, sıkıyönetimin başından beri Adana'da yapılan yasa dışı gösterilerin hemen tamamını bizzat örgütlediler.

Proleter devrimciler fabrikalarda; DSM'leri örgütleyerek, sendikal eyleme yeni bir canlılık getirirken, patronlara, faşist diktatörlüğe, sıkıyönetime karşı doğru bir mücadele anlayışını savunarak, sendikal eylemin ve anti-faşist mücadelenin reformcular ve revizyonistler tarafından saptırılmasına meydan vermediler.

Semtlerde, okullarda, fabrikalarda sıkıyönetime karşı sistemli bir ajitasyon örgütleyen proleter devrimciler, sıkıyönetim uygulamalarını sıcağı sıcağına teşhir ederek, emekçi halkın sıkıyönetimin niteliği hakkında bilinçlenmesini kolaylaştırdılar. Reformcular ve revizyonistler tarafından yayılmaya çalışılan sıkıyönetimin "ilericiliği" ve "demokratikliği" konusundaki hayalleri yıktılar. Sıkıyönetimin teşhiri öyle bir noktaya vardı ki, "Halkın Kurtuluşu Taraftarları" imzalı teşhir bildirileri sıkıyönetim tarafından mahalli basına yapılan açıklamalarla yalanlanmaya çalışıldı. Ama bu bile gerçeklerin üstünü örtemedi.

Proleter devrimciler, mücadele içinde sadece kitleleri birleştirmeye çalışmakla yetinmediler, aynı zamanda başta DY olmak üzere devrimci demokratlarla da güçlerin birleştirilmesi için çaba harcadılar. Faşist diktatörlüğe karşı devrimcilerin eylem birliğini gerçekleştirmeye çalıştılar.

Adana'lı proleter devrimciler, görevlerinin bilincinde olarak yükselen mücadeleye doğru bir yol göstericilik yapmaya çalıştılar, tecrübelerinden de öğrenerek hata ve zaaflarını aşarak, her geçen gün sınıf mücadelesini yönetmekte daha da ustalaşarak emekçi sınıflarla birlikte yürüdüler. Şimdi de; başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi halkı, sıkıyönetime, baskıya, zulme, hayat pahalılığına ağır bir tokat vurmak için genel grev için hazırlıyorlar. 29 Eylül barikat savaşlarında olduğu gibi genel grevde de mücadelenin ateş hattında yer almaya hazırlanıyorlar.

MÜCADELENİN ÖNÜNDEKİ ENGEL: - SENDİKA AĞALARI

Sendika ağaları her zaman patronların ve sıkıyönetimin yanında yer aldı

Yükselen mücadele, Adana'da her soydan sendika ağasının ve burjuva sendikacıların ipliğini iyice pazara çıkardı. İşçiler şartelleri her indirişlerinde sendika ağalarını patronun ve sıkıyönetimin safında mücadeleyi kırmak için çaba harcarken gördüler. 30'u aşkın direnişin her birinde, faşist, reformist, revizyonist her soydan sendika ağasını hep karşılarında buldular. Üretim normal olarak devam ederken, "işçi dostu", "sınıf sendikacısı", "ilerici" geçinmeyi kimselere bırakmayan sendika ağaları, işçilerin ayağa kalkması ile yüzlerindeki maskeyi taşıyamaz oldular, gerçek yüzleriyle ortaya çıkmak zorunda kaldılar.

Mensa direnişine, patrondan, sıkıyönetimden önce saldıran Teksif Yeşiloba Şubesi Başkanı CHP'li sendika ağası "Mehmet Taşkesen oldu Bossa'da 5 işçi bizzat Teksif Karşıyaka Şubesi Başkanı Ahmet Yeterşans tarafından işten attırıldı. Arkadaşlarının işe alınması için direnen 4000 Bossa işçisine jandarmadan, polisten önce Ahmet Yeterşans saldırdı. Direniş sonrası 150 işçiyi sıkıyönetime ihbar eden ve işten atılmalarını sağlayan yine Ahmet Yeterşans'dı. Çukobirlik İplik Fabrikasında, 36 kişilik liste düzenleyerek patrona ve sıkıyönetime işçileri ihbar eden, devrimci işçileri işten attırmak için uğraşan, Tekstil Çukobirlik Şube Başkanı Ahmet Gürer'di.

Saptex İnşaat, Mensa İnşaat, Sasa İnşaat, Çukobirlik İnşaat, Sanayi İnşaat'da "yetkili"korsan sendikaların ağaları bir kere olsun direniş yerine ayak basmadılar. Sendika ağaları her direnişde patronlarla işçilerden gizli protokollar imzaladılar. Ama yiğit inşaat işçileri bu protokollerin hiç birini tanımadı. Patronu dize getirinceye kadar direnişlerini sürdürdüler.

Sümerbank işçileri sıkıyönetimin götürdüğü iki arkadaşlarının bırakılması için şartelleri indirip direnişe geçtiklerinde ilk karşılarına çıkan Teksif-Yavuzlar Şube Başkanı Hüseyin Güzelsabuncu oldu. Bu alçak sendika ağası direnişi kırmak için her yola başvurdu. Güney Sanayii işçileri polise, askerlere karşı direnirken Teksif Ağası Mehmet Bayram, "direniş kanunsuzdur, derhal bitirin, işe başlayın" diye avaz avaz bağırıyor, patrondan çok patroncu yüzünü açığa vuruyordu.

Tekel işçileri sıkıyönetimce gözaltına alınan arkadaşlarını serbest bıraktırmak için direnişe geçtiklerinde, direnişin başarısı için ilk ezmeleri gereken engel Tek-Gıda'nın Adana şubesi yöneticisi sosyal faşist sendikacılar oldu. Günlerce süren direniş boyunca bu ağaların bütün çabaları direnişi kırmaya yönelikti.

Paktaş ve Sümerbank işçileri MHP ve ÜGD'li faşistlerle çatışırken, Tekstil ağası Mehmet Bulut işçilerin önüne geçerek ne yapıyorsunuz, sıkıyönetim var, yasadışı eylemlerle bizim işimiz yok" diye işçileri geriletmeye çalıştı.

Adana işçi sınıfının mücadelesinin ilerlemesini her soydan sendika ağasının ve burjuva sendikacıların bütün bu çabaları da engelleyemedi. Tersine işçiler, bütün bu otuzu aşkın eylemin hiç birisinde sendika ağalarına danışmak ihtiyacını duymadılar. Ağaların direnişlerde takındıkları karşı devrimci tavırlar işçilerin onlara danışmamakta ne kadar haklı olduklarını bir kez daha kanıtladı. Bütün bu direnişlerde nitelikleri en geri işçilerce de görülen sendika ağaları ölümcül varalar aldılar.

Adana'nın emekçi halkı sıkıyönetimin yasak zincirini parçaladı

Sıkıyönetimin ilanından hemen sonra, Adana sıkıyönetim Komutanlığı, yayınladığı bildirilerle halka gözdağı vermeye çalıştı. Yıllardır sivil faşist çetelerin saldırılarına yiğitçe göğüs geren, bu çeteleri püskürten Adana'nın emekçi halkına sıkıyönetim bütün gücüyle saldırdı. Emekçilerin kendi hakları için direnmesini yasakladı, semtlerde ve fabrikalarda terör estirmeye girişti, sıkıyönetim kuvvetlerine vur emri verdi, yasaklar zinciriyle halkın elini kolunu bağlamaya girişti. Ama bütün bunlar başta işçiler olmak üzüre emekçi halkın mücadelesini durduramadı. Tersine her geçen gün daha büyük kitleler halinde Adana halkı kendini faşist diktatörlüğün terör ve zulüm makinası sıkıyönetime karşı da savundu.

Kitlelerin militan mücadelesi karşısında, sıkıyönetimin yasaklar zinciri defalarca parçalandı. Sıkıyönetimin yasaklamaları çoğu zaman kağıt üstünde kaldı. Kitleler zulmün ve faşist terörün karşısında yiğitçe direndiler.

Sıkıyönetiin ilanandın hemen sonra başlayarak Adananın emekçi halkı, sıkıyönetimin kaldırılması için mücadele etti ve her adımda sıkıyönetimin yasaklama bildirilerini ayaklar altında parçaladı.

Sıkıyönetimin ilanından başlayarak 10 aylık dönemde belli başlı kitle eylemlerini şöyle sıralayabiliriz: →

26 Aralık 1978:	"Sıkıyönetime Hayır" yürüyüşü
Şubat 1979:	"İran Devrimini Destekleme" yürüyüşü
Şubat 1979:	Mithat Paşa'da 3 YDGD'linin öldürülmesini protesto. Polisle ve sıkıyönetim kuvvetleriyle çatışma, Sıkıyönetim Komutanının arabasının tahrip edilmesi.
12 Mart 1979:	12 Mart ve YDGF'nin kapatılmasını protesto gösterisi.
23 Mart 1979:	"Zamlar Geri Alınsın" yürüyüşü. Sıkıyönetim kuvvetleriyle çatışma.
1 Mayıs 1979:	"1 Mayıs" gösterisi
15 Temmuz 1979:	"6. Filo'yu Protesto" gösterisi. Polisle çatışma.
30 Temmuz 1979:	"Oktay ve Faysal Yoldaşları Anma" Mitingi.
31 Temmuz 1979:	Mahmut Mutlubaş'ın cenaze töreni.
Ağustos 1979:	Paktaş ve Sümerbanklı yüzlerce işçi MHP ve ÜGD'lilerle çatıştı.
Ağustos 1979:	"Fikret Ünsal'ın cenaze töreni."
29 Eylül 1979:	Birçok semtte binlerce işçi ve emekçinin sıkıyönetim kuvvetleriyle "Barikat Çatışmaları".
1 Mayıs-29 Eylül arası:	30 İşyerinde 34.400 işçinin katıldığı 1000 işçinin gözaltına alındığı 100'e yakın işçinin yaralandığı yasa dışı direnişler.

Tabloda açıkça görülmektedir ki; Adana emekçi halkı ve işçi sınıfının birleşmiş gücü karşısında **SIKIYÖNETİM DE SÖKMEMEKTEDİR**. Emekçi halk zulme ve sömürüye karşı direnmektedir.

Sivil faşist çeteler semtlerden sökülüp atıldı

Sivil faşist çetelerin yerini sıkıyönetim doldurmaya çalışıyor

Adana işçi sınıfının mücadelesi alabildiğine yükselirken, emekçi semtlerdeki anti-faşist mücadele de yükselmekte, sivil faşistler semtlerden bir bir sökülüp atılmaktadır. Daha kısa bir süre önce, faşistlerin haraç topladığı, terör estirdiği, halkın ensesinde boza pişirdiği semtler bugün faşistlerden kurtarılmış, faşistlerin uzağından bile geçmeye cesaret edemediği yerler haline gelmiştir.

Adana'nın beşte biri büyüklüğündeki, 12 mahalleden oluşan Meydan bölgesine faşistler uzun yıllardan beri ayak basamamışlardır.

Yine Adana'nın aşağı yukarı yarısı büyüklüğünde olan, Yavuzlar, Kiremithane, Karşıyaka semtlerinde faşistler bütün çabalarına rağmen yer tutamamışlardır. 1978 ortalarında Yavuzlar'da bir ÜGD Şubesi açma girişiminde bulunan faşistler halkın büyük tepkisiyle karşılaştılar. Başlarında Oktay Çiğdemal yoldaşın bulunduğu yüzlerce emekçi Yavuzlar'da açılmak istenen ÜGD binasını yaktılar. Ve faşistler bir daha buraya uğrayamadı.

MHP Çukurova'da tutunabilmek için Adana'da yer tutmaya çok fazla önem veriyordu. Bunun için de elindeki bütün olanaklarla emekçilerin oturduğu semtlere yerleşmeye çalıştı. Ama Adana'nın faşizme karşı kin ve nefret dolu emekçi halkı MHP'lilere hiç bir zaman yüz vermedi. MHP bütün çabalarına rağmen ancak birkaç mahallede etkinlik kurabildi, o da kısa bir süre.

Mithat Paşa-Denizli-Narlıca bölgesine, Güney Sanayi patronuna yaslanarak üstlenen faşist çeteler, son iki yıldır emekçi halka zulmediyorlardı. Tehdit, haraç alma, kahve kurşunlama, halkın karısına kızına sarkıntılık etme gibi eylemlerle emekçileri sindirmeye bölgeyi kendileri için bir üs haline getirmeye çalıştılar. Faşist çeteler amaçlarına ulaşmak için son bir yılda 20 emekçiyi katlettiler. Ama emekçi halkı yıldıramadılar. Proleter devrimcilerin önderliğinde birleşen emekçi halk faşistleri mahallelerden söküp attı.

Zillidede Mahallesi, faşistlerin üs olarak seçtiği yerlerden birisi idi. Burada da faşistler egemenliklerini kurmak için her yola başvurmuş iki emekçiyi katletmişlerdi. Ama artık faşist katiller buraya da ayak basamıyorlar.

Alidede ve Sugediği Mahalleleri de son günlerde faşistlerden temizlenen mahallelerdir. Faşistler artık bu mahallelerin yakınından bile geçememektedirler.

Bugün sivil faşist çeteler Adana'nın birkaç küçük mahallesine sıkışıp kalmışlardır. Ve en yoğun olarak Yurtlar Mahallesinde toplanmış durumdadırlar. Bu mahalledeki Sabancı Yurtlarına sıkıyönetimin mavi berelileri yerleşmiş olduğundan burada faşistler kendilerini emniyette hissetmektedirler. Buradan çıkarak diğer semtlerde vurkaç eylemlerine girişmektedirler. Ama ne var ki, Adana'nın emekçi halkı bu eli kanlı canilere bir tek mevzi dahi bırakmamaya kararlıdır ve faşist çeteleri bu son mevzilerinden de söküp atmak için hazırlanmaktadır.

SIKIYÖNETIM SİVİL FAŞİST ÇETELERİN YERİNİ DOLDURMAYA ÇALIŞIYOR

Sivil faşistler emekçi halktan darbe üstüne darbe yer, semtlerden birer birer sökülüp atılırken, sivil faşistlerden boşalan yeri sıkıyönetim doldurmaya çalışmaktadır. Sivil faşist çeteler kahveleri kurşunlarken, haraç alırken, halka zulmederken bu semtlere hiç uğramayan sıkıyönetim, faşistlerin sökülüp atılmasıyla birlikte tüm gücüyle emekçi halka karşı saldırıya geçti. Yükselen anti-faşist mücadeleyi bastırmak için elindeki bütün olanakları seferber etti. Yollarda "avcı kolu" devriye gezmeye, kahveleri basmaya, arama-tarama vb.lerine girişti.

Meydan, Yavuzlar, Karşıyaka, vb. semtlere karşı daha baştan beri saldıran sıkıyönetim özellikle son günlerde baskı ve terörü had safhaya çıkardı. Öyle ki; işi kadınlara sarkıntılığa, emekçi halkın oturduğu kahveleri kapatmaya, top oynayan gençleri kurşun yağmuruna tutmaya kadar vardırdı.

Ancak, Adana'nın emekçi halkı sıkıyönetimin baskı ve terörüne boyun eğmiyor, eğmeyeceğini de 29 Eylül "barikat savaşları" ile de gösterdi.

Adana halkı şimdi, sıkıyönetimin baskı ve terörünü, altetmek için örgütleniyor ve mücadele ediyor.

Sıkıyönetim halka saldırdıkça tecrit oluyor

Sıkıyönetim komutanı Adana halkına savaş ilan etti

Reformcuların ve revizyonistlerin sıkıyönetimin "demokratik"liği ve "ilericiliği" konusunda yaymaya çalıştığı hayallere başta işçi sınıfı olmak üzere Adana'nın emekçi halkı hiç bir zaman inanmadı. Daha ilk günden itibaren sıkıyönetim yasaklarını çiğnedi. "Sıkıyönetime Hayır", "Sıkıyönetim Kaldırılsın" sloganları Adana'nın her yanını çınlattı. Semtlerde sivil faşist çetelere, işyerlerinde patronlara karşı sürdürülen mücadele, sıkıyönetimi de hedefleyerek genişledi. yaygınlaştı.

Sıkıyönetim daha ilan edildiği günden itibaren emekçi halkın mücadelesine saldırdı. İşe, çeşitli halk sınıf ve tabakalarının örgütlerini kapatmakla başlayan sıkıyönetim, "huzur getirme" paravanası arkasında halkın mücadelesini ezmeye çalıştı. Ama sıkıyönetim, ezeceğim diye saldırdığı her yerden, hiç alışık olmadığı bir biçimde püskürtüldü. Dokunulmaz Türk Ordusu, her saldırısından yeni yaralar alarak çıktı. Üstelik de sıkıyönetimin "ilerici ve demokratik" maskesi iyice düştü.

Her saldırı halk güçlerinin daha büyük boyutlarda birleşmesini getirdikçe sıkıyönetim tecrit oldu. Tecrit oldukça da sağa sola saldırı artırıldı. Ama özellikle 1 Mayıs sonrasında işçi sınıfı eyleminin hızla yükselmesi, sıkıyönetim yasaklarını fiilen işmez duruma getirdi.

İşçilerin birleşmiş gücü karşısında, saldırdığı her fabrikadan geri püskürtülen sıkıyönetim, Eylül sonlarına doğru artık işçi direnişlerine müdahale edemez duruma geldi. Beş paralık olan prestijini kurtarmak, "kanun otoritesini yeniden kurmak", bozulan moralini düzeltmek için sıkıyönetim, Eylül ortalarından itibaren taktik değiştirdi. Fabrikalarda uğradığı bozgunu unutturmak için, kendince daha örgütsüz ve kozmopolit gördüğü semtlere saldırıya geçti. Kendince bir de gerekçe uydurdu. Semtler "aşırı uçlar" tarafından kurtarılmış bölge haline getirilmiş, halka zulmediliyormuş, sıkıyönetim halkı bu zulümden kurmak için "hainlere" savaş açmış, halk, sıkıyönetime yardımcı olmalıymış vb. vb. İşte bu sahte gerekçe arkasında sıkıyönetim bütün gücüyle emekçilerin oturduğu semtlere saldırdı. Yüzden fazla emekçi evlerinin duvarlarındaki yazıları silmediler diye gözaltına alındı. 15 mahalle muhtarı, duvarlardaki yazıları sildirmediler ve devrimcileri ihbar etmediler diye gözaltına alındı. Birçok kahve siyasi tartışmalar yapıldığı, sıkıyönetim aleyhine konuşmalar yapıldığı gerekçesiyle kapatıldı. PTT emekçileri, MİT'le işbirliği yapmaya zorlandı. Bütün bunlarla da yetinilmedi; arama-taramalarla, kahve ve ev baskınlarına hız verildi. Semtlerde avcı kolu devriye gezen sıkıyönetim kuvvetleri, kadınlara sarkıntılık etmeye, basılan evlerden eşya, altın ve para çalmaya başladılar.

SIKIYÖNETİM SALDIRDIKÇA TEŞHİR VE TECRİT OLUYOR

Başlangıçta, semtlerin kozmopolit yapısından yararlanarak, semt halkının bir kesimini kendi yanına çekerek, semtlerde yükselen anti-faşist mücadeleyi bastırabileceğini, bu başarısına dayanarak da işçi direnişlerini ezebileceğini düşünen sıkıyönetim paşaları, çok geçmeden hayal kırıklığına uğradılar. Adana'nın emekçi semtleri halkını bölemediler. Kendilerine yardımcı olacak ne sayın muhbir vatandaşlar bulabildiler; ne de duvar yazılarını emekçilere sildirebildiler. Tersine, halkın sıkıyönetime karşı derin bir nefretiyle karşılaştılar. Yok etmek için kafalarına taktıkları duvar yazılarının silinmesinde de hiçbir destek bulamayınca mavi berelilere duvarları sildirmeye koyuldular. Ama ne var ki duvarlar yarım saat sonra yine yazılarla doluyordu. İyice şaşkınlaşan sıkıyönetim komutanlığı, duvarların en iyi nasıl silineceği, kireç mi, katran mı kullanılacağı vb konularda bildiriler yayınlamaya başladı.

Semtlerde tırnağı tutacak en küçük bir mevzi bulamayan, emekçi semtler halkını bölemeyeceğini anlayan sıkıyönetim, halkın kendisine yardımcı olmayacağını iyice anlamış olmalı ki; demagoji de olsa, daha evvelki bildirilerinde "vatanseverliğinden süphe etmediği" halkı, toptan düşman ilan etti.

Adana Sıkıyönetim Komutanlığı bildirisinde şöyle diyordu

"Meydan ve anayollarda bir olayın vuku bulması halinde, olay yeri ve cıvarında bulunan vatandaşlar en seri şekilde buralardan uzaklaşacak, seyir etmek ve sair sebeplerle durup beklemeyeceklerdir. Aksine hareket edenler de olay çıkaran gruplara dahil kabul edileceklerdir.

"Olay çıkan mahallelerdeki vatandaşlar ise süratle ev ve işyerlerine girecek, güvenlik kuvvetleri duruma hakim oluncaya kadar kapı ve pencerelerine çıkmayacaklardır."

Bundan evvelki bildirilerde sıkıyönetimin demagojiyle bile olsa, halkı yardıma çağırdığı göz önüne alınırsa, sıkıyönetimin halkın kendisini desteklemesinden artık iyice umut kestiği açıkça görülür.

Sıkıyönetim, öylesine tedirgin ki, proleter devrimcilerin dağıttığı hemen her bildirinin arkasından basın açıklaması yaparak, sözü geçen olayları ya hepten inkar ediyor, ya da birtakım gerekçelerle yumuşatmaya çalışıyor.

Ama ne halkı toptan düşman ilan etme, ne de gerçekleri tersyüz etme çabaları, Adana halkının sıkıyönetime karşı mücadelesini geriletmiyor, halkı yıldıramıyor.

ADANA İŞÇİ SINIFI HER SOYDAN SENDİKA AĞASINI FİİLEN MÜCADELENİN DIŞINA ATMIŞTIR

İşçi sınıfı içinde burjuvazinin ajanı olan sendika ağaları, işçi sınıfı tarafından mücadelenin dışına atılmış, işçilerin ayak bağı olmasının önüne geçilmiştir. Bugüne kadar işçilerin talepleri için direnme isteklerini ne yapıp yapıp kıran, buna gücü yetmeyince de mücadeleyi yozlaştırmaya çalışan sendika ağaları direnişler sırasında devre dışı bırakılmışlardır. İşçiler, 32 eylemin hiçbirisinde sendika ağalarına danışmak ihtiyacını duymamışlardır. Sendika ağalarının dışardan bağırıp çağırmalarına ise hiç kulak asan olmamıştır. Direnişler boyunca sendika ağaları direniş yerlerine bile gelmeye cesaret edememiş, ancak patronla işçiler arasında arabulucu olmaya çalışmışlar, her zaman yaptıkları gibi mücadeleyi kırmayı denemişler, ama bütün girişmleri işçiler tarafından tanınmamıştır.

Mücadele içinde bütün işçiler görmüşlerdir ki, her soydan sendika ağası işçilerin mücadele içindeki ayak bağı görevini gören patron uşaklarıdır ve onlar dışarı atılınca mücadele daha da güçlü olmaktadır.

İŞÇİ SINIFI GİRDİĞİ YOLDA EMİN ADIMLARLA İLERLEMEKTEDİR

Adana'da faşist diktatörlük mücadeleyi bastırmak için, diktatörlüğün en kilit noktalarındaki adamlarını sık sık değiştirmek zorunda kaldı. Son bu yılda, Adana'da, 3 Vali, 6 Emniyet Müdürü, 2 Sıkıyönetim Komutanı değişti, ama buna rağmen, ne sivil faşistlerin semtlerden atılması, ne işyerlerinde bozulan huzurun yeniden iade edilmesi, ne de okulların faşist yuvaları olması sağlanabildi. Tersine mücadele her geçen gün yükseldikçe yükseldi ve başında işçi sınıfının yer aldığı emekçi halk güçleri sıkıyönetime, sivil faşistlere darbe üstüne darbe vurdu.

İşçi sınıfının mücadelenin başında yer alarak kendi gücünü ortaya koyması geniş kücük burjuva yığınlarının işçi sınıfına karşı güvenlerinin artmasına ve mücadeleye katılımlarını güçlendirdi. Şimdi, öğretmeninden esnafına, öğrencisinden memuruna herkes, işçilerin yapacağı genel greve nasıl katılacağını tartışıyor.

Diğer emekçi sınıfları da kendi etrafına toplama yoluna giren Adana işçi sınıfı şanlı 29 Eylül direnişinin gösterdiği yoldan ilerleyecek, 29 Eylül'ün sokak barikatlarının yanına genel grev barikatlarını da kuracaktır. Adana işçi sınıfının mücadelesinin boyutları bu eylemin başarılması için elverişlidir. Bugün bütün devrimcilerin demokratların birincil görevi de faşist diktatörlüğe karşı mücadelede önemli bir atılım olacak olan bu eyleme destek olmaktır.

Bugün Adana'da sınıf mücadelesi geçmiş yıllara göre önemli bir farklılık göstermektedir. Geçmiş yıllarda gerek sivil faşist çetelere, gerekse faşist diktatörlüğün resmi güçlerine karşı aktif mücadele esas olarak öğrenci gençlik tarafından sürdürülürken bugün durum tamamen değişmiş, işçi sınıfı anti-faşist mücadeleye kendi damgasını vuracak boyutlarda mücadele içinde yerini almıştır.

ADANA'DA

İşçi sınıfı mücadelenin merkezinde

İşçi sınıfının mücadele içinde alması gereken yeri alması, mücadeleye kendi damgasını vurması hem anti faşist mücadelenin kapsamını genişletmiş, hem de, mücadelenin alanını yaygınlaştırmıştır. Geçmişte okullar bir kısım semtler dışına taşmayan anti faşist mücadele, fabrikalar ve bütün emekçi semtlere yaygınlaşmıştır.

İşçi sınıfı artık kendisini, salt patronlar ve sendika ağalarına karşı mücadele ile sınırlamamakta, yandaki tabloda da açıkça görüldüğü gibi, siyasal nitelikli eylemlere de girişerek, faşist diktatörlüğe karşı mücadelenin ön safında yer almaktadır. Mücadeledeki bu gelişmeye paralel olarak da işçilerin birleşme ve dayanışma bilinçleri gelişmekte, savaşkanlıkları artmaktadır.

İŞÇİ SINIFININ DAYANIŞMA VE BİRLEŞME BİLİNCİ GELİŞİYOR

Önce birer birer işyerlerinde patronlara karşı birleşmeye başlayan işçiler, mücadele yükseldikçe birliklerini güçlendirdiler. Reformcular, revizyonistler, patronlar ve her soydan sendika ağası tarafından işçiler arasındaki din, dil, milliyet, siyasi vb. ayrılıklar; proleter devrimcilerin de katkısıyla yerini bütün işçilerin birliğine bırakmaya başladı.

Henüz diğer ayrılıklar tamamen ortadan kalkmamış olmakla birlikte, bugün Adana işçi sınıfı birliğe yönelmiş, bu doğrultuda önemli adımlar atmıştır.

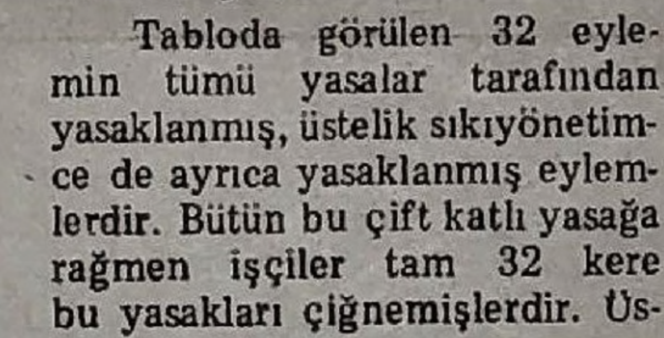
Yandaki tabloda da açıkça görüldüğü gibi, son altı ayda meydana gelen 32 yasal direnişin 7 tanesi işçi atılmalarına karşı gerçekleştirilmiştir ve bu direnişlerin tümü başarıyla sonuçlanmıştır. Geçmişte canı istediği zaman işçi çıkaran patron ve sendika ağaları artık bu silahı kullanamaz olmuşlardır. Öyle ki artık hiç bir patron ve sendika ağası işyerlerinden işçi atamamakta, işçileri atmakla tehdit edememektedir.

İşçilerin birlik ve dayanışma bilinci siyasal plana da yansımış sıkıyönetimin işyerlerine baskın yapması bütün işçiler tarafından tapkiyle karşılanmıştır. İşçiler, direnen fabrikalara sıkıyönetim müdahale ederse diğer işlerlerinde de direnişe gideceklerini söylemektedirler. Bu durum da sıkıyönetimin direnişlere saldırmasını engellemektedir. Nitekim, Güney Sanayi Direnişini sürdürdüğü halde sıkıyönetim müdahale etmeye cesaret edememektedir.

İŞÇİLER EKONOMİK TALEPLERİ AŞARAK SİYASAL TALEPLER İÇİN DE MÜCADELEYE ATILIYOR

Tabloda sıralanan 32 direnişin tamamı sıkıyönetimin ve iş yasalarının bu tür eylemleri yasaklamalarına rağmen gerçekleşmiştir. Eylemler bu yanıyla bile siyasal bir muhteva kazanmakla birlikte, özellikle bu direnişlerden ikisi tamamen siyasal niteliktedir. 1600 Tekel işçisi, sıkıyönetim tarafından gözaltına alınan 8 Tekel işçisinin serbest bıraktırılması için direnişe geçmişler, üç gün süren direniş sonunda sıkıyönetimi dize getirerek arkadaşlarını serbest bıraktırmışlardır. Yine Sümerbank işçileri sıkıyönetim tarafından gözaltına alınan arkadaşlarını serbest bıraktırmak için iki kez direnişe geçmişlerdir. 29 Eylül'de binlerce işçinin "Sıkıyönetim Kaldırılsın", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" sloganlarıyla sokağa dökülmesi, barikatlarda sıkıyönetim kuvvetleriyle çatışmalara girmesi. Adana işçi sınıfının siyasal talepler için mücadeleye atılmasının bir göstergesi olmuştur.

İŞÇİ SINIFI YASALARLA SINIRLI MÜCADELE SAFSATALARINI YIKMIŞTIR

Tabloda görülen 32 eylemin tümü yasalar tarafından yasaklanmış, üstelik sıkıyönetimce de ayrıca yasaklanmış eylemlerdir. Bütün bu çift katlı yasağa rağmen işçiler tam 32 kere bu yasakları çiğnemişlerdir. Üstelik, reformcusundan revizyonistine, sendika ağasından Sıkıyönetim Komutanı ve patronuna kadar her soydan düzen savunucusunun işçilerin karşısına geçip, gün 24 saat "bu yaptığınız suçtur, sıkıyönetim sizi tutuklar, patron işten atar, yasalara karşı gelmeyin" diye basbas bağırmasına rağmen işçiler bu eylemleri gerçekleştirmişlerdir..

İşçiler kendi deneyleriyle görmüşlerdir ki; mücadelesinin önündeki en büyük engellerden birisi burjuva yasalarıdır ve ancak bu yasaları çiğnediği ölçüde kendi mücadelesine sahip çıkabilecektir. Bu nedenle Adanalı işçiler artık "yasal yoldan hak arama" diye öne sürülen ve hep patronların haklı çıktığı mücadele biçimini geride bırakarak, haklarının, acaba yasalara aykırı mı diye düşünmeden kendi özgücüne dayanarak, bu gücü patronların ve devletin karşısına dikerek arama yoluna girmiştir.

Aynı zamanda bu eylemler, proleter devrimci hareketi, işçileri yasalara rağmen mücadeleye çağırdığı için "sol"culukla suçlayan, işçilerin bu tür mücadeleyi anlayamayacağını savunan her soydan oportünist takımına atılmış bir aklını başına getirme tokatıdır.

ADANA'DA İŞÇİ EYLEMLERİ

MAYIS – HAZİRAN

FABRİKA – İŞYERİ	İŞÇİ SAYISI	EYLEM NEDENİ	EYLEM BİÇİMİ	SÜRESİ	SONUÇ
1.Çukobirlik İpl. Fb.	1.800	İşçi çıkışını önlemek	Direniş	2 saat	Talep gerçekleşti
2.Mensa İpl. Fb.	800	İşçi çıkışını önlemek	Direniş	6 saat	Talep gerçekleşti
3.Paktaş İp. Fb.	4.000	Yemek saatinde mak. durdurma	Y.Mol.çalışmama	sürekli	Talep gerçekleşti
4.Çukobirlik Yağ Fb.	700	Topszl. uzamasını önleme	İşi yavaşlatma	5 gün	Talep gerçekleşti
5.Marsa Yağ Fb.	450	Yemeklerin düzeltilmesi	Boykot	1 gün	Talep gerçekleşti
6.Altınova Zirai A.	130	Bayram Tatl. Çalışmamak	Direniş	5 gün	Kırıldı
7.Çukobirlik İpl. Fb.	1.800	İşçi çıkarılmasını önleme	Direniş	3 saat	Talep gerçekleşti
8.Saptex İnşaat	120	Ücretlerin zamanında ödenmesi	Direniş	3 gün	Kırıldı
9.Çukobirlik İnşaat	600	Ücretlerin zamanında ödenmesi	Direniş	2 gün	Talep gerçekleşti
10.Tekel Sigara Fb.	1600	Yemeklerin düzeltilmesi	Boykot	1 gün	Talep gerçekleşti
TEMMUZ – AĞUSTOS – EYLÜL					
11.Poli Deterjan	30	Ücret artışı, sigorta vb.	Direniş	9 gün	Talep gerçekleşti
12.Poli Deterjan	30	Ücret artışı, sigorta vb.	Direniş	1 gün	Kısmen gerçekleşti
13.Sasa İnşaat	100	Ücret artışı, sigorta vb.	Direniş	5 gün	Kısmen gerçekleşti
14.Çukobirlik İnş.	600	Korsan sendikaya para kes.	Direniş	20 gün	Kısmen gerçekleşti
15.Çukobirlik İpl.	1.800	İşçi çıkarılmasını önleme	Direniş	4 saat	Talep gerçekleşti
16.Mensa İnşaat	200	Ücret artışı, sigorta vb.	Direniş	15 gün	Kısmen gerçekleşti
17.Sanayi İnşaat	200	Ücretlerin zamanında ödenmesi	Direniş	17 gün	Kısmen gerçekleşti
18.Bossa Fabrikası	4.000	İşçi çıkarılmasını önlemek	Direniş	6 saat	Kırıldı
19.Pilsa Fabrikası	250	İşçi çıkarılmasını önlemek	Direniş	1 gün	Kırıldı
20.Tekel Sigara Fabrikası	1.600	8 İşçinin Sıkıyönetimden Kurtarıl.	Direniş	3 gün	Talep gerçekleşti
21.Sümerbank Fab.	1.600	2 İşçinin Sıkıyönetimden Kurtarıl.	Direniş	4 saat	Talep gerçekleşti
22.Sümerbank Fab.	1.600	2 İşçinin Sıkıyönetimden Kurtarıl.	Direniş	8 saat	Kırıldı
23.Belediye İnş.	300	Ücret artışı, sigorta vb.	Direniş	1 gün	Talep gerçekleşti
24.Sümerbank Fab.	1.600	Sendika rekabeti/Faşistlerle çatışm.	Direniş	3 gün	Kırıldı
25.Güney San. Fab.	5.000	Faşist Baskıları Protesto	Direniş	7 gün	Kısmen gerçekleşti
26.Çimento Fabrik.	1.000	İşçi çıkışını önlemek	Direniş	2 saat	Talep gerçekleşti
27.Karlı İplik Fabrikası	60	Ücret artışı, sigorta vb.	Direniş	4 gün	Talep gerçekleşti
28.Kunduracılar	500	Ücret artışı, sigorta vb.	Direniş	1 gün	Talep gerçekleşti
29.Toprak-Su	1.200	Mevsimlik işçi çıkışını önlemek	Direniş	1 gün	Kırıldı
30.Teksa	1.600	Ücretlerin zamanında ödenmemesi	Direniş	1 gün	Talep gerçekleşti
31.Ceytaş Fb.	850	Pat. Toplusözleşmeye yanaşmaması	İşgal	3 gün	Sıkıyön. tar. kırıldı
32.Ceyhan Çırçır Fab.	800	Sendika, sigorta ve ücret	Direniş	—	Talep gerçekleşti